

omma nou otsa näggini, oh, kui kibbedaste piddin minna omma ellaspärvade passat ja külma katsuma! Si olleks sedda enne mitte töeks arvamid, kui vasti nüüd, mis räkimatta ränk waeste ning häddaliste järg sün Ma peäl on. Oh, kui mitto juutama innemestie hulgast neid on, kes teotamisse, kurja wandumisse ning föviamissaga neid omma ukse peält väggise ärralükkawad ja sedda kibbedat sanna neile etteviistlavad, et nemmad ei minud kui lisna laiskusse pärast hulkuwad ja kerjawad! Ja seddag'i piddin ma wahhest katsuma, et üks eht teine koerad minno peale aias. Oh et suur Jummal sedda neile saaks andeks anda!

Wimaks ollin minna senna liina sanud, mis peäl minno igatsemisest käsid. Juhtusju önsal wissil seäl alleris ja kohhe hakkatusses ühhe seppa paa peale, kus rahwas olli tõ fallal. Seisun seäl finni, emejele lehva rasukest allandlikult passuda. Üks noor priit mees astus ukse peält välja ja ütles lahke sammaga, et piddin siisse tullemaga. Oh, kas sate kül minno rõmo vlete ärratavata, kui minna tedda kohhe sain omimaks süddame sebraks ärratunda! Agga temma ei samud mind ei milgi wissil ärratunda, ni üsna teist tegemodi ollin läinud.

Kui noor sep, kes olli meistriks samud, ja kelle omma pärealt padda oll, minno käest küssis, kes minna ollin, kust ma tullin ja kuhho piddin minnema, ja kui minna keige se peale vastusti ollin annud, siis se olli temma melest nenda, nago minno heäl piddi temmas tuttar ollema. Astus liggimale minno ette ja watis tük aega üksi silmii minno peale. „Jummal tulgo appi!” huidis temma siis kisendamisse wissil: „Ets sinna ei olle minno fallis wanna süddame jöbber ning armas seltsimees, kelle peale olen allati möttelmid, ja kes minno surmahaigusse sees minno peale hallastas ning kelle lahke trui hoolikandmisse läbbi minna muist omma terivist jälle kätte sain? Ets sinna ei olle sesamma innimenne, kes minno heaks ommad riided ärramüüs ja omma veikest rahha warrandust ärrakullutas? Ets sinna ei olle siis minno suremaks heateggiaks sanud sün Ma peäl? Jah, sa olled minno melest kui minno keige armjam fallim lihhane wend.”

Siis temma hakkas ümber minno kaela ja muttis minno fallal rõmo ning tännö piissarad. Si mingisugust häbbi ei tulnud temma mele fest, et olli omma sellide silmade ees, kes ukse peäl inumetellesed seisid, ühhe innimesse kaela ümber